

Крајини у походе

Путовања су нешто што нам даје снагу и одржава жељу за животом. Стално маштамо о новим путовањима и новим местима које би желели да посетимо или да да им се поново вратимо. Али најчешће се увек нађе нешто што нас помете и спречи у томе. Зато нам задовољство донесу оне изненадне прилике, које ухватимо у лету и покушамо да из њих извучемо оно најлепше. Захваљујући таквом случају био сам у прилици да два дана проведем у суседству, тачније у Босни и Херцеговини односно њеном делу који се зове Република Српска. А право одредиште је била Бања Лука, за коју се слободно може рећи да је више од главног града поменутог ентитета. Јер ради се о граду који је и у оној некадашњој Југославији био пожељно одредиште, јер су га многи сматрали градом са душом. А опет многи су саматрали да су Бањалучке девојке најлепше. Па је и то био разлог да се тамо оде. Крајем осамдесетих година у више наврата боравио сам у Бања Луци, али су се моји боравци углавном вртили на релацији хотел „Босна“ – Технички ремонтни завод „Космос“. И оно мало обилазака града на Врбасу одвијало се у ноћним сатима кроз обилазак кафана. Пословне обавезе нису ми дозвољавале да уживам у лепим Бањалучанкама.

Овога пута у посету Бања Луци сам кренуо као возач супрузи и њеној колегиници које су се тамо упутиле на генерацијско дружење. Да би им олакшао путовање предложих им да их ја возим, јер на тај начин неће зависити од других и на тај начин лакше ће се организовати. За мене је то била прилика да посетим колегу Радоја Милановића и његову супругу Весну, који су се вратили из Аустралије и у селу у околини Бања Луке купили кућу. Пошто смо све утаничили остало је само да стигне потврда да ће се дружење одржати и да кренемо на пут.

У Чачку, 17. маја 2025. године

Субота, 10. мај 2025. године

Пошто је дружење било предвиђено за 10. и 11. мај да би смо могли да кренемо на време Данка и ја смо у Београд допутовали у петак. У 8 сати смо кренули по Ивану и наша дводневна авантура је могла да почне. Да би се стигло до Бања Луке постоји неколико варијанти од којих су две подразумевале путовање преко Хрватске, што значи да су нам били потребни пасоши. Оба ова пута су имала погодност да је највећи део пута подразумевао вожњу ауто – путем. Чак у случају да смо се долучили за путовање преко Окучана онда би то у потпуности било путовање ауто – путем. Варијанта

путовања само кроз Србију и БиХ подразумевала је да се добрим делом возимо регионалним путевима, што је аутоматски значило дуже путовање. Док се возимо ка западу ауто – путем одлучујем да путујемо кроз Хрватску, али само до места Свилај где ћемо да пређемо Саву и пређемо у БиХ.

Дан је леп тако да је путовање угодно. Поред пута кроз Срем изграђено је пуно пословних објеката. Промичу називи познатих фирми и скретања за позната места. Стижемо до границе са Хрватском. Укупно чекамо више од пола сата. Настављамо добро познатим путем пратећи путоказе за скретање у БиХ. Овде је скоро направљен мост преко Саве тако да је пут знатно скраћен и практично се са ауто – пута кроз Хрватску директно стиже на ауто – пут који треба да повеже овај јрај са Сарајевом и даље са Јадраном. За сада је изграђен само део тог ауто – пута између Свилаја и Оцака у дужини нешто преко десет километара. Даље према Добоју води доста добра магистрала. Пут вијуга поред реке Босне наредних четрдесетак километара док се не стигне до места Јоховац. Одавде према Бања Луци води нови ауто – пут, чије је име „9. јануар“. Пут је одличан и чекало нас је неких стотинак километара угодне вожње. Ауто – пут се код Лакташа спаја са ауто – путем који повезује Бања Луку са Градишком и ауто – путем А3 кроз Хрватску који повезује Београд и Загреб. Одавде до Бања Луке остаје нам још двадесетак километар.

Пут ка нашем одредишту, хотелу „Вила Врбас“ личи помало на градску обилазницу. Иако је то булевар са две одвојене коловозне траке у сваком смеру прилична је гужва. Чак и данас у суботу и то у време ручка. У близини одредишта навигација нас води кроз читав сплет улица. На самом крају не слушам навигацију и машиним скретање за хотел. Морам да питамо пролазника, који нас упућује ка хотелу, помињући као блиско одредиште Њевабциницу „Код Мује“.

Хотел „Вила Врбас“

Брзо се налазимо испред хотела, паркирам се, а Ивана и Данка добијају смештај. Пошто остали још нису стигли договарамо се да Данка и ја у међувремену одемо код Милановића. Подешавам навигацију и крећемо према селу Пријаковци, које се налази на путу ка Приједору. Практично враћамо се путем којим смо дошли. Када смо готово стигли до скретања ка нашем одредишту јавља се Ивана са информацијом да се друштво скупило и да се

спремају за ручак у хотелу. Одлучујем да вратим Данку у хотел, а онда ја коначно кренем код Милановића. Зато трећи пут возим истим путем. Коначно сам на путу према Пријаковцима. Наравно мојим скретање, али убрзо сам на правом путу. После још две грешке коначно стижем пред дом породице Милановић.

Пријаковци

Читаво поподне и вече провешћемо у пријатном разговору, подсећању на заједничке студентске дане и доба живота у СФР Југославији. После тога следио је заиста заслужени одмор. Наредно јутро и време до ручка провешћемо у истом ритму.

Данка се јавила негде око три сата па сам могао да кренем по њих у Бања Луку. Био је то пети пут да пролазим исту руту па ако будем скоро поново долазио у Бања Луку неће ми требати навигација да се домогнем дела града у коме се налази Каштел и хотел „Вила Врбас“.

Каштел у Бања Луци

Пакујемо се и можемо да кренемо за београд. На бензијској станици Газпрома купујем GDrive Dizel, али за читавих 50 центи јефтинији него у Србији. Враћамо се истим путем уз мања лутања у околини Добоја. На

граници Хрватске и Србије чекамо више од сат времена, што донекле квари угођај ове дводневне авантуре. Данка и Ивана су претходног дана прошетале Бања Луком, а данас су посетиле слапове на реци Крупи, који се налазе у атару места Крупа на Врбасу. У Београд стижемо ипак по мраку са констатацијом да за Бања Луку и оно што се може видети у њој и њеној околини треба ипак више од непуна два дана.